

Arrest

nr. 164 683 van 24 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 september 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 september 2013 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VANDERHEIDEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 23 september 2013 geïnterpelleerd door de politie van Leuven wegens illegaal verblijf nadat hij reeds eerder bevelen had gekregen om het grondgebied te verlaten.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 23 september 2013 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten:

Naam/nom: K.(...)

Voornaam/prénom: H.(...)

Geboortedatum/date de naissance: (...)

Geboorteplaats/lieu de naissance: (...)

Nationaliteit/nationalité: Tunesië

In voorkomend geval/le cas échéant, ALIAS:

Naam/nom: E.(...) K.(...)

Voornaam/prénom: H.(...)

Geboortedatum/date de naissance: (...)

Geboorteplaats/lieu de naissance: /

Nationaliteit/nationalité: Tunesië

Naam/nom: K.(...) H.(...)

Voornaam/prénom: B.A.

Geboortedatum/date de naissance: (...)

Geboorteplaats/lieu de naissance: /

Nationaliteit/nationalité: Tunesië

Naam/nom: K.(...)

Voornaam/prénom: H.(...)

Geboortedatum/date de naissance: (...)

Geboorteplaats/lieu de naissance: (...)

Nationaliteit/nationalité: Tunesië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7:

X 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 18/12/2011 en 30/07/2012.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft op 15/12/2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 18/04/2011. Deze beslissing is op 04/06/2012 aan betrokkene betekend.

Betrokkene werd op 18/12/2011 geïntercepteerd door de politie van Sint-Lambrechts-Woluwe (PV BR(...)). Een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13: 0 dagen) werd hem betekend op 18/12/2011.

Betrokkene werd op 04/06/2012 geïntercepteerd door de politie van Leuven (PV (...)). Betrokkene werd door de beslissing (formulier A) van DVZ op 04/06/2012 opgesloten in het gesloten centrum van Merksplas en werd op 17/07/2012 vrijgesteld.

Betrokkene heeft op 13/07/2012 een huwelijksdossier ingediend bij de stad Leuven samen met een vrouw van Belgische nationaliteit (T.S., 14/10/1979). Op 26/06/2013 weigerde de burgerlijke stand van Leuven het voorgenomen huwelijk te voltrekken, na negatief advies van de politie van Leuven.

Betrokkene werd op 30/07/2012 geïntercepteerd door de politie van Kessel-Lo (PV (...)). Een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13: 0 dagen) werd hem betekend op 30/07/2012.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing"

1.3. Eveneens op 23 september 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan eveneens op diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de heer, die verklaart te heten:

Naam/nom: K.(...)

Voornaam/prénom: H.(...)

Geboortedatum/date de naissance: (...)

Geboorteplaats/lieu de naissance: (...)

Nationaliteit/nationalité: Tunesië

In voorkomend geval/le cas échéant, ALIAS:

Naam/nom: E.(...) K.(...)

Voornaam/prénom: H.(...)

Geboortedatum/date de naissance: (...)

Geboorteplaats/lieu de naissance: /

Nationaliteit/nationalité: Tunesië

Naam/nom: K.(...) H.(...)

Voornaam/prénom: B.A.

Geboortedatum/date de naissance: (...)

Geboorteplaats/lieu de naissance: /

Nationaliteit/nationalité: Tunesië

Naam/nom: K.(...)

Voornaam/prénom: H.(...)

Geboortedatum/date de naissance: (...)

Geboorteplaats/lieu de naissance: (...)

Nationaliteit/nationalité: Tunesië

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

De beslissing tot verwijdering van 23/09/2013 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

(...)

X 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (betekend op 18/12/2011,30/07/2012)."

1.4. Verzoeker werd op 30 januari 2015 verwijderd.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

3.2. Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verzoekende partij enkel belang heeft indien zij door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijdt (RvS 25 maart 2013, nr. 222.969).

3.3. Uit informatie die door de verwerende partij ter beschikking werd gesteld, blijkt dat verzoeker op 30 januari 2015 werd verwijderd, waardoor hij geen actueel belang meer kan doen gelden bij zijn beroep in zoverre dit gericht is tegen de verwijderingsmaatregel die in de bestreden beslissing vervat is.

3.4. Ter terechtzitting werd de raadvrouw van verzoeker gewezen op deze verwijdering waardoor verzoeker het actueel belang ontbeert bij zijn vordering. De aanwezige raadvrouw stelt zich op dit punt naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In het enig 'middel' voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Met betrekking tot het inreisverbod stelt verzoeker in zijn middel het volgende:

“Dat het inreisverbod bovendien als onredelijk kan worden beschouwd te meer gezien de wens van verzoeker om zich bij zijn vrouw te kunnen vestigen indien onmogelijk nu, dan toch liefst zo snel mogelijk op een later tijdstip;

Dat er niet wordt aangegeven waarom de DVZ ervoor opteert om een inreisverbod voor de maximale duur van 3 jaar op te leggen;

Dat betrokkene geen gevaar is voor de openbare orde;

Dat de DVZ geen rekening gehouden heeft met verzoekers gezinssituatie bij het opleggen van het inreisverbod en dit terwijl de familiale situatie haar goed gekend was;”

4.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (cf. RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

4.3. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 74/11 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

4.4. In de beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet en wordt een inreisverbod van 3 jaar opgelegd omdat *“niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan”* aangezien verzoeker *“geen gevolg (heeft) gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (betekend op 18/12/2011,30/07/2012)”*. Verzoeker betwist niet dat hem niet eerder een bevel werd betekend, maar stelt in wezen dat bij het opleggen van het inreisverbod niet wordt aangegeven waarom de maximumduur wordt opgelegd en dat geen rekening zou zijn gehouden met zijn gezinssituatie.

4.5. De Raad stelt vast dat het verplicht opleggen van een inreisverbod niet impliceert dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Er kan niet zonder schending van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet worden geoordeeld dat die beslissing geen specifieke motieven zou moeten bevatten waarom de maximumtermijn voor het inreisverbod werd opgelegd (cf. RvS 29 april 2015, nr. 231 043).

4.6. In haar nota met opmerkingen tracht de verwerende partij de beslissing als volgt te verantwoorden:

“Waar verzoeker stelt dat het Bestuur niet motiveert waarom er een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, wenst verwerende partij op te merken dat de wet het Bestuur niet verhindert om een inreisverbod van 3 jaar op te leggen indien geen elementen aanwezig zijn die een kortere duur opdringen.

De invulling van de duur van het inreisverbod behoort overeenkomstig artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 tot de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij, waarbij louter wordt bepaald dat zij rekening dient te houden met de concrete omstandigheden van elke zaak.

De wet legt geen enkele parameter op voor de bepaling van de termijn van het inreisverbod. De wet bepaalt niet in welke gevallen een maximumduur van drie jaar kan worden opgelegd. De wet bepaalt enkel in welke gevallen een maximumduur van 5 jaar kan worden opgelegd, wat te meer bevestigt dat het niet de bedoeling van de Europese regelgever was - artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 vormt de omzetting van de Europese regelgeving - om afbreuk te doen aan de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij om een maximumduur van 3 jaar voor het inreisverbod op te leggen. Er zijn eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waaraan verzoeker geen gevolg gegeven heeft, definitief in het rechtsverkeer aanwezig. Die vaststellingen worden door verzoeker niet betwist en vinden steun in het administratief dossier.

Ten overvloede merkt verwerende partij op dat verzoeker steeds, bij aanwezigheid van humanitaire omstandigheden, de opheffing van het inreisverbod kan vragen, conform artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet.”

4.7. De Raad merkt op dat het gegeven, dat verzoeker niet betwist dat hij een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd, enkel een motief vormt voor het opleggen van een inreisverbod, maar dat dit niet betekent dat hem een inreisverbod voor de maximale termijn zou moeten worden opgelegd. Zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen terecht aanstipt, legt de wet geen enkele parameter op en behoort de invulling van de duur van het inreisverbod tot haar discretionaire bevoegdheid. Het gebrek aan wettelijke criteria is evenwel geen vrijbrief voor willekeurige beslissingen. Juist wanneer de overheid over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, dient zij precieze en concrete feitelijke motieven op te geven op grond waarvan een afwijzende beslissing wordt genomen (cf. RvS 13 oktober 2008, nr. 187.001). De verwijzing naar de mogelijkheid om wegens humanitaire redenen de opheffing van het inreisverbod te vragen, ontslaat de gemachtigde van de staatssecretaris niet van zijn motiveringsplicht.

4.8. Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij de schending aanvoert van de motiveringsplicht met betrekking tot de duur van het inreisverbod.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van het inreisverbod (bijlage 13sexies).

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), thans de eerste bestreden beslissing, is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing, met name de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in zoverre het gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 september 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 september 2013 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13septies) wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp in zoverre ze samenhangt met het beroep tot nietigverklaring tegen de in artikel 2 bedoelde beslissing.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN